

LINH MỤC THỪA SAI TẠI CHILÊ

Cha Pietro Zappini là Linh Mục thừa sai dòng "Năm Dấu Thánh", người Ý. Cha làm việc tại cứ điểm truyền giáo Lolol, miền Trung nước Chí-Lợi. Trước đó Cha từng hoạt động 18 năm tại Ba-Tây. Con đường truyền giáo tại Châu Mỹ Latinh chưa chấm dứt, mà vẫn tiếp tục giữa bao gian khổ nhưng tràn đầy niềm vui và hy vọng, như chính lời Cha kể lại.

Một ngày chỉ có mình tôi nơi cứ điểm truyền giáo, vì thầy Leonardo cùng với 30 bạn trẻ Chí-Lợi tham dự cuộc hành hương đi bộ hàng năm, tiến về "Los Andes". "Los Andes" là thành phố có đền thờ dâng kính vị nữ thánh đầu tiên của dân tộc Chí-Lợi. Đó là thánh nữ Teresa de Gesù de Los Andes (1900-1919), nữ tu trẻ tuổi dòng Kín Cát-Minh.

Sáng hôm ấy, sau Thánh Lễ, Luzmira đến gặp tôi và nhắc:

- Thừa Cha, hôm nay là ngày thứ bảy của tuần thứ ba trong tháng. Xin Cha đừng quên đến dâng Thánh Lễ tại làng Alto Nerquihue! Nhân dịp này con muốn xin Cha đến làm phép nhà Ba Má con và viếng thăm một cụ già đau nặng.

Luzmira - thiếu nữ 18 tuổi - đang làm thuê cho một gia đình ở tại thành phố Lolol này, từ hai năm nay. Luzmira là con thứ 4 trong gia đình có 8 anh chị em. Mặc dầu gia cảnh nghèo, nhưng cô bé rất ham học. Do đó, mỗi ngày Luzmira đi bộ 6 tiếng đồng hồ, vừa đi vừa về, để đến trường học đọc và học viết.

Alto Nerquihue là một trong bảy làng miền núi nghèo nhất của cứ điểm truyền giáo tại Lolol. Chúng tôi chuẩn bị ra đi lúc một giờ trưa để đến nơi cử hành Thánh Lễ vào lúc 3 giờ chiều. Luzmira sẽ hướng dẫn tôi đến thăm và làm phép nhà cho Ba Má cô.

Làng Alto Nerquihue có 1.300 dân sống rải rác trên 230 cây số vuông. Chỉ hai năm gần đây, Alto Nerquihue mới được hưởng nếm chút ít nền văn minh tiện nghi và vật chất. Dân làng bắt đầu có phòng họp, nơi cử hành Thánh Lễ hàng tháng và một trường học với nước và điện chạy bằng máy. Dân làng có truyền thống Công Giáo đạo đức sâu xa. Nhưng vì thiếu Linh Mục, nên các tín hữu chỉ được gặp Linh Mục vào các dịp đám táng hoặc các tuần đại phúc, tổ chức 15 năm một lần.

Kể từ khi dân làng có nơi thờ phượng, tôi thường xuyên đến đó mỗi tháng một lần. Cứ mỗi lần như thế, tôi lắng nghe, giúp đỡ, dạy giáo lý, tập hát, rồi cử hành Thánh Lễ.

Thế nhưng gần đây, khi chính quyền Chí-Lợi bắt đầu có các dự án mở mang kinh tế cho các vùng nghèo, thì niềm tin tôn giáo của dân làng Alto Nerquihue cũng bắt đầu bị giao động, chi phối. Đến nỗi, các lần vừa qua, khi đến dâng Thánh Lễ như thường lệ, tôi không trông thấy một bóng dáng tín hữu nào cả!

Sau khi chờ đợi một tiếng đồng hồ, tôi lấy giấy viết thư cho cộng đoàn dân Chúa ở Alto Nerquihue. Trong thư tôi cho biết là nếu tín hữu Công Giáo coi trọng việc đời hơn việc đạo, chú ý thỏa mãn các nhu cầu vật chất hơn thiêng liêng, thì từ đây tôi không còn đặt chân đến xứ đạo này nữa..

Không ngờ lá thư mục vụ ngắn ngủi và thô sơ của tôi lại có một kết quả không ngờ. Ngay ngày thứ tư tuần lễ kế tiếp đó, dân làng cử hai đại diện đến gặp tôi để xin lỗi và tha thiết mời tôi trở lại với họ như thường lệ. Dĩ nhiên là tôi vui mừng khôn tả và chỉ đợi chờ có thể..

Lần này, đến lúc tôi phải trở lại Alto Nerquihue dâng Thánh Lễ. Và cùng đi với tôi có Luzmira. Chúng tôi đến nơi sớm hơn một

giờ. Thấy thế, Luzmira đề nghị tôi đến nhà cô trước. Tôi vô cùng xúc động khi trông thấy căn nhà 3 gian xụp xệ nghèo nàn. Ba Má Luzmira vui mừng tiếp đón tôi, mời tôi ngồi nghỉ và dùng nước. Sau đó ông giải thích cho tôi: cứ hằng đêm ông nghe những tiếng động ma quái. 5 đứa con ông đã bỏ nhà ra đi. Ông xin tôi rảy nước thánh làm phép nhà, xua trừ ma quỷ!

Xong xuôi, cả hai ông bà đưa chúng tôi đến thăm cụ già bệnh nặng. Chúng tôi phải đi qua con đường dốc vừa nhỏ hẹp vừa nguy hiểm. Tôi ngần ngại không đi, nhưng thân phụ của Luzmira nhấn mạnh:

- Xin Cha an tâm, không có gì nguy hiểm hết! THIÊN CHÚA sẽ giúp đỡ và phù hộ chúng ta, bởi vì chúng ta ra đi làm việc nghĩa!

Câu nói đơn sơ tràn đầy Đức Tin của một cụ già thất học miền núi khiến tôi vô cùng cảm động. Và quả như lời ông nói, chúng tôi thoát hiểm nguy trong đường tơ kẽ tóc! Suốt cuộc đời, tôi chưa bao giờ đi qua con đường chông gai và đầy hiểm trở như thế! Quả thật, THIÊN CHÚA đã phù hộ và gìn giữ chúng tôi!

... Hỡi Giêrusalem, hãy cởi bỏ áo tang khổ nhục, và mặc lấy ánh vinh quang vĩnh cửu THIÊN CHÚA ban cho ngươi; hãy khoác vào mình áo choàng công chính của THIÊN CHÚA; và đội lên đầu triều thiên vinh quang Đấng Vĩnh Hằng ban tặng. Vì THIÊN CHÚA sẽ cho khắp cả hoàn cầu thấy hào quang rực rỡ của ngươi. Mỗi mỗi Người sẽ gọi ngươi là "Bình an xây dựng trên công chính", và "Vinh quang phát xuất từ lòng kính sợ THIÊN CHÚA" (Sách Barúc 5,1-4).

("Il Missionario", n.6, Giugno 1998, trang 20-21).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt